

1 september 2019

Gods weg met koning David

Bijbellezing: 2 Samuel 5, vers 1 t/m 5 en 17 t/m 25

Deze tijd van het jaar voelt als een nieuw begin. Het zal misschien niet door iedereen zo gevoeld worden, maar toch: de meeste mensen die in de afgelopen weken op vakantie zijn gegaan, zijn nu voor het grootste gedeelte weer teruggekeerd. De scholen gaan beginnen. Ook als kerk gaan wij weer een nieuwe start maken. Over twee weken is het opening winterwerk, maar de eerste vergaderingen starten deze week al... We gaan weer nieuw beginnen met elkaar. Op het werk. Met school. In de kerk. De vakantieperiode wordt afgesloten en een nieuwe periode ligt voor ons of is alweer begonnen. Nu, daarom wil ik met u naar David gaan kijken. Want ook voor hem is er – in 2 Samuel 5 – een nieuwe periode aangebroken. En ik vind het zo heel mooi om te zien hoe David deze nieuwe periode ingaat en aangaat. Zo veelzeggend hoe hij dat doet. Om een voorbeeld aan te nemen. Maar ook om door bemoedigd te worden.

Hoe ga jij het nieuwe schooljaar tegemoet? Hoe start ik mijn werk op, in het gezin of thuis? Hoe ga ik deze nieuwe week tegemoet, met wat er op mij ligt te wachten aan ziekenhuisafspraken, of vergaderingen, of ontmoetingen? Hoe ga ik mijn weg vervolgen? Kijk jij, kijkt u mee naar David?

Wat ik zo heel bijzonder vind aan David, is dat hij op deze lange weg naar dit moment van eindelijk-koning-mogen-zijn dit echt helemaal Gods weg laat zijn. Wat bedoel ik? Nu, er waren zoveel momenten op deze weg geweest, waarop David had kunnen denken 'kat in het bakkie!'..., deze momenten moet je gewoon grijpen, dat kan je niet laten liggen..., en David deed het niet. Zoveel momenten waarop je als mens van vlees en bloed, met je menselijke verlangens en emoties het even tot je eigen momentje had gemaakt en je kansen had waargenomen..., maar David deed het niet. *Hij zocht echt Gods weg met zijn leven.* Twee keer had hij Saul kunnen doden... en iedereen had het logisch gevonden in zijn situatie, het zou de weg naar de troon een stuk korter hebben gemaakt..., maar David deed het niet. Later was er iemand die bij David kwam vertellen dat hij Saul had gedood – 'David zou hem wel dankbaar zijn' – maar David heeft deze man zelf met de dood gestraft. Weer later was er Davids generaal die de generaal van Isboseth, Sauls zoon, had gedood... en daarmee het probleem even voor David had opgelost..., maar David was niet blij. Want David volgde niet zijn hart..., niet zijn emoties..., niet zijn gewone menselijke gevoel..., hij zocht Gods weg met zijn leven. En daarbij maakte hij ook fouten... En daarbij heeft hij misschien ook wel eens getwijfeld – ik zou mij dat zo goed voor kunnen stellen, als het allemaal zo anders loopt dan gehoopt en verwacht! – maar David wilde Gods weg gaan. Want God ging een weg met het volk Israël. God ging een weg met al die mensen op de wereld, dwars door al het menselijke en onbegrijpelijke heen... En David wilde die weg van God zoeken..., die weg die God ging. Welke weg probeert u, probeer jij in het oog te houden voor de komende tijd? Misschien heb je een hele weg uitgestippeld voor het komende schooljaar, hoe je dat aan gaat pakken. Of heb jij plannen gemaakt voor hoe je je werk en of gezinsleven wilt inrichten in de komende tijd. Misschien heb je het hele medische traject wel voor ogen, wat je hebt te gaan. Of misschien ga je gewoon verder, zoals gisteren en eergisteren. Maar **zal je proberen om al die routes, plannen, grote projecten of alledaagse dingen te verbinden aan die grote weg..., die weg die God met deze wereld gaat? Die weg van Zijn Koninkrijk?**

Samuel was niet jaren geleden gekomen om David een verrassende en interessante toekomst te beloven als

toekomstige koning..., Samuël was gekomen omdat God een plan had met Zijn volk Israël... en omdat God in en door Zijn volk Israël een plan had met heel deze wereld... en David zou daarin een schakeltje mogen zijn..., daar ging het om. David zou een heel bijzondere schakel gaan vormen..., maar toch gewoon maar één schakeltje. Dat was de essentie van Davids leven. Een schakeltje te zijn in het grote project van God. Een instrumentje te zijn in Zijn handen. Met zijn mogelijkheden en onmogelijkheden God en Zijn Koninkrijk dienen.

Nu, daarmee heb ik in één zin ook het doel van uw leven... en de zin van jouw leven verwoord: **je bent hier en je bent wie je bent om op deze manier in dienst te staan van Gods Koninkrijk.** Daarvoor ben je er hier. ... Soms betekent dat, zoals bij David, dat je op sommige momenten niet gaat doen 'wat iedereen juist wel zou hebben gedaan in die situatie', je volgt niet je hart maar God. ... En soms betekent het willen volgen van Gods weg in je leven ook gewoon het uithouden, de dagen door proberen te komen, terwijl je geen enkel resultaat of verandering ziet, zoals David jaren lang heeft moeten zwerfen en niets van zijn zalving en van Gods leiding heeft gemerkt... Soms is het een zoeken..., een wachten..., het even niet begrijpen... en toch vertrouwen dat God Zijn weg gaat met deze wereld, ook door jou heen. Zo ging David zijn weg. Als schaapsjongen en als harpspeler. Als legeraanvoerder van Saul en als vluchteling op de vlucht voor Saul. Als zwerver over de Filistijnse vlakten... en nu ook als pas aangetreden koning. In vertrouwen op Gods weg, de weg waarop David God wilde volgen. ... Zult u, zal jij dat ook proberen te doen in de komende tijd?

David wilde de weg volgen die God ging met Zijn volk Israël, met deze wereld. En dat zie je ook in de gebeurtenis, waarover wij vandaag hebben gelezen..., de confrontatie met de Filistijnen.

De Filistijnen kwamen eraan. Logisch, want zojuist was heel Israël nog naar de Filistijnen..., de Filistijnen hadden Israël en hun koning Saul genadeloos verslagen en tot hun onderdanen gemaakt... en nu gonsde er opeens in het gebied van de Filistijnen het gerucht dat Israël een nieuwe koning voor zichzelf had uitgeroepen. Hier moet een reactie op volgen. De Filistijnen trekken op.

Ook David trok op, toen hij hoorde dat de Filistijnen eraan kwamen. Hij ging naar de vesting. Hij nam positie in. Maar dan...! David vraagt eerst aan God: 'zal ik optrekken tegen de Filistijnen?' Kijk! Wat een voorbeeld voor ons. David maakt zich gereed, hij neemt zijn taak als beschermheer van zijn volk op zich... en hij vraagt God om leiding.

Zo kan je dus je sollicitatieprocedure ingaan: niet afwachten tot een bedrijf zelf belt om te vragen of je alsjeblieft zou willen komen..., nee, zelf actie ondernemen..., maar ook: God vragen om Zijn leiding, op welke plek en met welke baan je er voor Hem en Zijn Koninkrijk zou kunnen zijn. ... En zo kan je ook als jongere naar een partner zoeken. Niet wachten tot God iemand bij jou laat aanbellen. Nee, het is zoeken..., soms met een blauwtje oplopen, soms op een roze wolk... Maar zoek je partner, als je daar aan toe bent, terwijl je tegelijkertijd God om wijsheid en hulp bidt. Want het is niet alleen wel of niet vlinders in je buik voelen..., God heeft heel je toekomst, je hele geloofsleven, je hele bestaan op het oog... en daarvoor heb je God nodig. ... Zo ging David als koning te werk. Hij installeerde zijn leger... en hij vroeg God: 'zal ik optrekken tegen de Filistijnen?' Actie en stil worden voor het aangezicht van God. Want het ging allereerst niet om macht en aantallen strijders. Het ging allereerst niet om succes en strategie. Het ging om gehoorzaamheid aan God. ... Zal jij ook zo je schoolperiode beginnen? Of je drukke gezinsleven, of werkleven voortzetten? Of je op deze manier voorbereiden op je operatie? Wees stil, wordt stil voor het aangezicht van God...

'Zal ik optrekken tegen de Filistijnen, HEER?' Zult U hen in mijn hand geven? Dus niet: zal ik succes hebben? Nee, David heeft een heel ander zicht op de oorlog die moet plaatsvinden, de strategieën die hij moet bedenken, het lef dat zijn mannen zullen moeten tonen..., God geeft de tegenstander in zijn

handen. ... Je talenten... zijn van God. ... Het geduld tijdens je ziekte... is van God. ... Het brood op de plank, waar je hard voor moet werken... is van God. David wist hoe afhankelijk hij als mens, ook als koning, was van God. En juist op kritieke momenten in je leven ga je dat soms opeens beseffen....

Wat ik dan zo heel bemoedigend vind aan deze geschiedenis, is dat God antwoordt. *God* wijst David de weg. ... En God wijst niet alleen de weg..., *God* gaat ook de weg voor David uit... David mag *God* volgen... op *Gods* weg. ...

Nu, dat vertrouwen mogen wij hebben. Ook als de situaties een stuk ingewikkelder zijn, dan een simpel ja of nee, goed of fout, niet doen of wel doen. *God* wil ons de weg wijzen. Hij wil jou de weg wijzen. Ja, mooier nog: **als je *Gods* weg wil gaan, dan mag je weten dat *God* ook voor je uit zal gaan.** *God* gaat niet slechts met je mee..., Hij gaat je zelfs voor, Hij baant voor je de weg.

God gaat voor je uit, zo krijgt David te horen. Even de focus scherp stellen: *God* volgt je dus niet, nee, je moet *God* volgen. Ik las eens ergens een gedichtje met de strekking 'volg je hart en *God* gaat met je mee', maar dat is natuurlijk onzin. *God* is geen huisdier dat keurig aan ons lijntje meeloopt, waar ons hart ons ook brengt. Nee, wij moeten proberen *Gods* weg te gaan, in alle situaties: in je familiebezoeken- en gesprekken, bij de hypotheekadviseur, in je dagelijkse werk, bij de dokter... Maar als wij zoals David *Gods* weg proberen te zoeken.., weet dan: *God* zal je voorgaan. Hij laat je niet alleen *Zijn* weg gaan... Hij gaat voor je uit. En Hij zal van Zich laten horen. Je hoeft niet bang te zijn voor de dag van morgen. Je hoeft je niet te laten gijzelen door je onzekerheid, je angsten, je teleurstellingen of je gewoon-niet-weten. *God* gaat je voor op de weg die je zult gaan. Probeer je je dat eens voor te stellen voor de week die nu voor je ligt...

God gaat voor ons uit... Heel mooi wordt dat duidelijk, als David voor een tweede keer tegen de Filistijnen op moet trekken. De Filistijnen waren afgedropen na Davids overwinning – of, we moeten het nu beter zeggen: zij waren afgedropen omdat *God* hen in de hand van David had gegeven. Maar die Filistijnen komen na een tijdje nog een keer terug. Ze hebben blijkbaar moed gevat om nog een keer een poging te wagen om David en zijn volk onder hun macht proberen terug te krijgen. Ze trekken dus weer op. En David ook.

En opnieuw lezen wij dat David *God* om raad vroeg. David vraag *God* opnieuw om raad. Misschien wel vol vertrouwen, of misschien heeft hij wel verzucht of hij dan ook nooit eens rust zal mogen krijgen, wie zal het zeggen?, maar hij vraagt *God* eerbiedig: 'zal ik optrekken tegen de Filistijnen?' ... Maar nu is *Gods* antwoord anders. *God* had een andere weg voor David bedacht. ... Het is dus maar goed dat David opnieuw *God* om raad had gevraagd. Je zou misschien geneigd zijn om als David gewoon opnieuw, op dezelfde manier, de Filistijnen tegemoet te gaan. 'Gezien de ervaringen in het verleden', 'het ligt in lijn der verwachting'. Nee, zo werkt het niet bij *God*. *Gods* weg is soms verrassend anders. Of onbegrijpelijk anders misschien. We moeten niet op basis van onze ervaringen van het verleden het al voor *God* gaan invullen..., of op basis van ons verwachtingspatroon onze keuzen maken. Natuurlijk: nuchter zijn. Helder nadenken. Niet gaan wegdromen bij de realiteit vandaan. Maar ook: *God* *God* laten zijn in je leven. En daarom vroeg David in alle afhankelijkheid *God* opnieuw om raad voor dit moment. David gaf *God* de ruimte om zijn weg te sturen, zo nodig bij te sturen. En *God*... liet opnieuw van Zich horen. En dat is zo bijzonder: David moest een omtrekkende beweging maken, zo antwoordde *God* aan David. David moet een omweg nemen om de Filistijnen vanuit een andere hoek aan te kunnen vallen. Vanaf de moerbeibomen, zo krijgt hij als locatie aangewezen. En dan vervolgt *God* *Zijn* antwoord en dat is het bijzondere dat ik bedoelde (vers 24): *laat het gebeuren, wanneer u het geluid van voetstappen in de toppen van de moerbeibomen hoort, dat u zich dan haast; want dan is de HEERE vóór u uit gegaan om het leger van de Filistijnen te verslaan.*

David moet wacht houden tussen de moerbeibomen. Niet gelijk met uitgetrokken zwaard ten aanval gaan. Nee, hij moet daar wachten. En als hij het geluid van voetstappen in de toppen van moerbeibomen hoort, *dan* moet hij in actie komen..., want dan is de Heere van de hemelse legermachten voor hem uitgetrokken.

Wat zou dat geluid geweest zijn, waar David op moest wachten? Misschien een geweldige windvlaag door de toppen van de bomen? Zo'n machtig ruisen, zo'n geweld hoog boven je. Alsof je boven je de voetstappen hoort dreunen van de hemelse legermachten, die eropuit trekken om de overwinning voor David te behalen.

Ziet u die machtige koning met zijn stoere soldaten daar in de bosjes zitten? Zij zijn aan het luisteren naar de bomen. Ssst! ... Zijn ze van het padje geraakt? Nee. Zij weten dat *God* hen de overwinning moet geven. En zij hebben zojuist gehoord dat *God* met *Zijn* leger voor hen uit zal gaan. Als ze de voetstappen van het engelenleger boven zich horen..., dan moeten ze in actie komen. Want dan is de overwinning..., dan is de overwinning al behaald. Door *God* behaald.

Ik hoop dat u en jij ook soms zo even stil zullen worden om naar het geluid boven je te luisteren. Dat machtige geluid in de bomen. Dat machtige geluid van de *God* Die voor je uit wil gaan... op *Zijn* weg... Wees daarom stil voor het aangezicht van *God*. Als je morgen naar je werk of naar school gaat. Of naar het ziekenhuis. Naar je verjaardagsbezoek. Of naar een begrafenis. Ga met *God*. Hij wil voor je uitgaan. Hij zal je de weg wijzen. Hij zal je *Zijn* weg wijzen. Ja, Hij zal van Zich laten horen. Luister maar...

Soms moet je je voor al die andere geluiden om je heen proberen af te sluiten om dat machtige geluid te horen. Er is soms zoveel herrie om je heen, zoveel ruis in je leven, zodat je dat geluid van boven, van boven de boomtoppen bijna niet meer kan horen. Maar probeer je echt op dat geluid te richten. Want daar gaat het om in je leven. Om *Gods* leiding. *Gods* doel met je leven. *Zijn* Koninkrijk, dat Christus heeft gebracht en zal brengen.

Ik sluit af met een gedicht van de 19^e eeuwse dichter Nicolaas Beets, die zich door deze Bijbeltekst heeft laten inspireren en laten bemoedigen:

'De moerbeitoppen ruischten;'
God ging voorbij;
Nee, niet voorbij, hij toefde;
Hij wist wat ik behoefde,
En sprak tot mij;

Sprak tot mij in de stille,
De stille nacht;
Gedachten, die mij kwelden,
Vervolgden en ontstelden,
Verdreef hij zacht.

Hij liet zijn vrede dalen
Op ziel en zin;
'k Voelde in zijn' vaderarmen
Mij koestren en beschermen,
En sluimerde in.

De morgen, die mij wekte
Begroette ik blij.
Ik had zo zacht geslapen,
En Gij, mijn Schild en Wapen,
Waart nog nabij.